

Arrest

nr. 87 303 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VERVENNE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u de Servische nationaliteit. U bent geboren te Preshevë en woonde te Rahovicë, gemeente Preshevë (Zuid-Servië).

In 1969 werd uw grootvader vermoord door iemand van de familie (Z.). Om problemen met deze familie te vermijden beslisten uw vader en zijn broers destijds om hun dorp te verlaten en naar Rahovicë te verhuizen. In 2007 trouwde de dochter van uw oom (V.S.) echter met iemand van de familie (Z.). Doordat de familie (S.) dicht bij u woont en de familie (Z.) sinds het huwelijk daar regelmatig langskomt worden u en uw familie opnieuw geconfronteerd met deze bloedwraak. Door regelmatig voor jullie huis te passeren dagen ze jullie uit.

Tijdens het gewapende conflict in de regio heeft u samen met uw vader en broers het UCPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc) geholpen. U hield zich bezig met

eerder logistieke zaken, maar heeft zelf in tegenstelling tot uw broers (S.) en (V.) nooit deelgenomen aan gevechten.

Na het conflict nam u deel aan demonstraties en protesten tegen de Servische autoriteiten. Sinds 2005 werd u lid van de beweging "Levizja e Lirise" (Vrijheidsbeweging) waarvan uw broer (V.) de voorzitter is. Het betreft een illegale beweging die tot doel heeft de rechten van de Albanezen in Zuid-Servië te beschermen, desnoods met militaire middelen. Zo pleegde uw broer (V.) in 2003 een aanslag op de Servische basis van de gendarmerie in Preshevë. In 2009 zou hij samen met andere activisten een aanslag op een Servisch militaire basis in Ranatoc, Zuid-Servië gepleegd hebben. Zelf nam u in 2010 samen met uw broer (L.) deel aan een actie tegen een legerbasis in Preshevë stad waar militaire rekruteringen plaatsvonden. De handgranaat die werd gegooid ontplofte echter niet en de aanslag mislukte.

U en uw familie zouden omwille van deze activiteiten gezocht en vervolgd zijn door de Servische autoriteiten.

Zo werd in 2003 het huis van uw oom (M.), in brand gestoken. Uw familie belde de politie en de brandweer. De politie kwam ter plaatse. De brandweer kwam echter veel te laat en had daarenboven niet voldoende water mee, waardoor het volledige huis afbrandde. U verdenkt de Servische politie -meer bepaald de lokale politiechef die uw vader in 1995 zou hebben opgepakt en u en uw familie jullie sinds 2000 meermaals telefonisch zou bedreigd hebben- de brand te hebben aangestoken.

In 2000 werden uw broers (S.) en (V.) aangevallen door een groep van 20 of 30 mannen, Tupac genaamd. Een lid van deze groep is (B.H.), de zoon van parlementariër en vroeger burgemeester van Preshevë (R.H.). Uzelf werd in 2002 twee maal aangevallen door een zekere (D.H.) en diens neef (I.H.). Al deze personen vielen jullie aan omdat jullie niet wilden samenwerken met de Serviërs.

In 2006 stond de politie aan uw deur met een arrestatiebevel. (N.H.) zou klacht tegen u hebben ingediend. De politie zei dat ze u zou meenemen indien u niet uit vrije wil met hun mee zou gaan. U zei dat u niets misdaan had en dus ook niet met hen zou meegaan. Uiteindelijk zijn ze vertrokken.

Tijdens uw schoolcarrière hebt u in Servië een aantal problemen gekend ten gevolge van uw katholieke geloofsovertuiging. U werd gepest door uw medeleerlingen en de islam leerkracht beledigde u. Ook in Kosovo waar u sinds 2003 rechten aan de universiteit van Prishtinë studeerde werd u op straat soms aangesproken en beledigd omwille van uw geloof. Uw broers (S.) en (A.) kenden omwille van hun geloof problemen met extremistische moslims. Zo vond er een moordpoging op (S.) en een poging tot ontvoering van (A.) plaats. Zij probeerden hiervoor de hulp in te roepen van de Kosovaarse autoriteiten maar die wilden hen niet helpen.

Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Preshevë zouden Servische speciale eenheden naar uw woning in Rahovicë gekomen zijn. U en uw broer (V.) vluchtten onmiddellijk door de velden naar Prishtina. Op 6 oktober keerde u terug naar Preshevë. Drie dagen later reisde u vanuit Preshevë met de bus naar België. Op 10 oktober 2010 kwam u aan en op 13 oktober 2010 vroeg u asiel. Op 24 november 2010 kwam uw broer (L.) (OV 6.733.848) in België aan. Hij vroeg asiel op 3 december 2010. Uw vader (D.) (OV 6.854.089) kwam op 10 juli 2011 in België aan en vroeg asiel op 1 augustus 2011. Uw broer (V.) (OV 6.854.094), uw moeder (M.) (OV 6.854.089) en uw zussen (L.) (OV 6.902.771) en (D.) (OV 6.902.767) dienden eveneens een asielaanvraag in op 1 augustus 2011. Uw broers (A.) (OV 6.888.608) en (V.) (OV 6.888.605) vroegen asiel op 3 oktober 2011.

Toen u reeds in België was ontving u bedreigingen van uw oom (M.). U zou tevens telefonische bedreigingen van Serviërs gekregen hebben.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uitgereikt op 2 februari 2010 te Vranje, uw identiteitskaart uitgereikt op 11 maart 2009, 53 foto's waarop u, uw vader en uw broers te zien zijn in militaire outfit met het UCPMB logo erop, een bewijs van lidmaatschap van Lëvizja e Lirisë uitgereikt op 14 september 2011 te Prishtina, een klacht bij de ombudsman van Kosovo, uitgereikt op 10 juni 2011 in Prishtina, een lijst met telefoonnummers, een artikel betreffende de radicale imam Shëfqet Krasniqi van 22 juli 2011, een kaartje met de contactgegevens van de Raad voor de Mensenrechten en een omslag waarin correspondentie met EULEX zou gezeten hebben.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan geven. Op basis van de door u aangehaalde feiten en elementen kan niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft de bloedwraak die u inroept dient gesteld te worden dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u of uw familieleden hierdoor iets te vrezen hebben. Na de moord op uw grootvader in 1969 door de familie (Z.) is het nu aan uw familie om wraak te nemen. Indien u dus niet op deze

zogenaamde provocaties ingaat er zich hoegenaamd geen probleem stelt. Sinds 1969 is er effectief niets gebeurd. Uw bewering dat de Servische staat een hand zou hebben in de bloedwraak is niet gestoeld op concrete gegevens. Gezien het feit dat uw familie sinds de moord op uw grootvader in 1969 geen wraak heeft genomen en/of iets heeft ondernomen waaruit blijkt dat uw familie daadwerkelijk wraak zal nemen is het immers niet verwonderlijk dat de familie (Z.) zich gewoon buitenshuis begeeft, het is overigens hoogst onwaarschijnlijk dat de leden van de familie (Z.) hun leven op het spel zouden zetten louter en alleen omdat de Servische autoriteiten iemand van uw familie zou willen opsluiten.

Aangaande de door u beweerde problemen van u en uw familieleden omwille van de door u aangehaalde politieke activiteiten dient vooreerst te worden vastgesteld dat er geen aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat u noch uw broers en/of vader hiervoor anno 2012 nog problemen zou ondervinden. In dit verband dient er immers gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat er geen enkele ex-strijder van het UÇPMB louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB werd vervolgd. Volgens de amnestiewet die werd afgekondigd na het gewapend conflict is de amnestieregeling van toepassing op alle burgers die zich schuldig hebben gemaakt aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanoc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De amnestiewet werd binnen zes maanden na de inwerkingtreding volledig geïmplementeerd. De ex-UCPMB leden die werden aangehouden en vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie werden beschuldigd van louter gemeenrechtelijke feiten. Actuele interventies van de Servische overheid ten aanzien van vroegere UCPMB leden passen veeleer in een context van onderzoeken tegen personen die worden verdacht van misdaden dan in de context van de loutere bestraffing van ex-soldaten van het UCPMB.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen dat de brand in het huis van uw oom (M.) met opzet werd gesticht door de politie slecht een blote bewering is die weliswaar door een aantal van uw familieleden wordt herhaald maar die door geen enkel objectief en/of concreet gegeven wordt gestaafd. Het feit dat de brandweer pas laat ter plaatse kwam hoeft immers niet op kwaad opzet te wijzen maar kan aan tal van andere factoren te wijten zijn.

Wat betreft de door u aangehaalde moeilijkheden die u zou hebben gekend met de leden van de families (H.) en (H.) dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent geenszins overtuigend zijn. Zo verklaarde u dat de Servische politie naar aanleiding van een klacht die door (N.H.) tegen u werd ingediend naar uw woning kwam met een tegen u uitgevaardigd aanhoudingsbevel. U bent echter niet op de hoogte over de juiste inhoud van de klacht en/of het aanhoudingsbevel. Het is bovendien totaal ongeloofwaardig dat de Servische politie geen gevolg gegeven zouden hebben aan het arrestatiebevel enkel en alleen omdat u zei dat u niet met haar wilde meegaan. Zo ook dient in dit verband te worden vastgesteld dat uw broer (V.) in tegenstelling tot u geen melding maakte van een aanval door een groep van 20 of 30 personen.

Wat betreft de activiteiten van Lëvizja e Lirisë moet worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de door deze beweging gepleegde acties in het gedrang is. U noch uw broers leggen immers een document neer dat kan aantonen dat dergelijke acties daadwerkelijk plaatsvonden en/of dat dergelijke acties daadwerkelijk werden uitgevoerd door u, uw broers en/of leden van uw organisatie. Ook het CGVS is er gezien u en uw broer nauwelijks verifieerbare feiten naar voren brengen niet in geslaagd om informatie te vinden die uw verklaringen hieromtrent bevestigen. Nochtans zou er volgens (V.) wel een artikel zijn gepubliceerd in een Servische krant over de aanslag van februari 2010 (gehoorverslag (V.) CGVS 31/08/2011, p.12). Er mag redelijkerwijze van u worden verwacht dat u alle documenten aanreikt die uw verklaringen kunnen staven. Hoedanook, gezien het gaat om activiteiten van een "illegale" organisatie die het verdedigen van de rechten van Albanezen in Zuid-Servië beoogt door middel van militaire acties tegen Servische militaire basissen (gehoorverslag CGVS 31/08/2011, p.11-13,17), niet onmiddellijk abnormaal en/of onterecht te noemen is indien de Servische autoriteiten uw broers, u en andere leden van uw familie hierover zouden ondervragen.

Wat betreft de problemen waarmee u omwille van uw geloofsovertuiging geconfronteerd werd dient er opgemerkt te worden dat u zelf verklaart persoonlijk geen ernstige problemen te hebben gehad omwille van uw religie. U zou op school en op straat wel aangesproken zijn en soms beledigd zijn omwille van uw religie. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u omwille van uw geloof ernstige problemen kende, laat staan problemen die van die aard zijn dat er sprake kan zijn van een risico op vervolging en/of ernstige schade. Ondanks deze beledigingen en pesterijen blijkt uit uw verklaringen dat u toch uw middelbare school in Servië heeft kunnen afmaken (CGVS, p.6-7). Over de door u aangehaalde beledigingen die u in Kosovo zou hebben ondergaan kan hetzelfde worden gesteld. Wat betreft de problemen die uw broers (S.) en (A.) kenden wordt verwezen naar de motivering hieromtrent in de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die in het kader van de asielaanvraag van (A.) werd genomen en die in kopie in bijlage bij het administratieve dossier werd gevoegd.

Wat betreft de door u aangehaalde bedreigingen die u vanwege van uw oom (M.) via internet van Serviërs via de zou hebben ontvangen dient te worden gesteld dat de waarachtigheid van deze feiten wordt ondermijnd door het feit dat u geen details kunt geven over de inhoud van deze bedreigingen (u weet niet juist waarom u en waarom u zo plots werd bedreigd door uw oom (M.), u weet niet wat de Serviërs tegen u zeiden (CGVS p.17–18)) alsook door het feit dat u de enige van uw familie blijkt te zijn die hiervan melding maakte.

Gelet op wat voorafgaat, kan niet worden gesteld dat u uw land heeft verlaten en/of er niet naar terug kunt keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit die hier niet worden betwist. Het feit dat u zonder problemen een paspoort kon verkrijgen in Servië is overigens weinig verenigbaar met uw bewering gezocht/vervolgd te worden door de Servische autoriteiten (gehoorverslag CGVS 12/7/2011, p.13). Uw lidmaatschap bij de organisatie Lëvizja e Lirisë op zich zoals blijkt uit de door u neergelegde lidkaart staat niet ter discussie. Hetzelfde dient gesteld over het feit dat u en uw familieleden actief waren bij het UCPMB zoals blijkt uit de door u neergelegde foto's. Het artikel over de radicale imam Shëfqet Krasniqi toont enkel aan dat er een radicaal Islamitische imam actief is in Kosovo maar zegt niets over de door u aangehaalde feiten. De contactgegevens van de mensenrechtenorganisatie KMLDNJ alsook de lijst met telefoonnummers zeggen evenmin iets over de door u aangehaalde feiten. De brief van de ombudsman die uw broer (S.) ontvangen heeft hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen en toont bovendien aan dat hij voor zijn problemen de hulp van de nationale autoriteiten niet heeft ingeroepen.

Ook inzake de asielaanvraag van uw broers (A.) (O.V. 6.888.608), (V.) (O.V. 6.888.605), (V.) (O.V.6.854.094), (L.) (O.V. 6.733.848), uw zussen (L.) (O.V. 6.902.771) en (D.) (O.V. 6.902.767), uw moeder (M.) (O.V. 6.854.089) en uw vader (D.) (O.V. 6.854.089) heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van deze beslissingen werd in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij maakte per aangetekend schrijven van 3 juli 2012 een aantal bijkomende stukken over aan de RvV (rechtsplegingdossier, stuk 9). Ter terechtzitting verklaart verzoekende partij afstand te doen van voormelde stukken en worden veertien stukken neergelegd, dewelke de eerder aan de RvV toegestuurde stukken vervangen (rechtsplegingdossier, stuk 11).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", de algemene zorgvuldigheidsplicht, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48 en volgende en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 3 EVRM. Hij stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout beging.

Verzoeker stelt dat zijn lidmaatschap en het lidmaatschap van zijn vader en broers van het UCPMB niet worden betwist en dat ook hun lidmaatschap van de illegale verzetsbeweging Lëvizja e Lirisë (L.L.) niet wordt betwist.

Hij verwijst naar zijn verklaringen omtrent de acties van L.L. in 2003, 2009 en 2010, citeert uit het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees* van UNHCR en betoogt dat verweerder niet overeenkomstig de in dit Handboek bepaalde richtlijnen handelt waar deze een document vraagt dat aantoonde dat verzoeker de aanslagen pleegde. Verzoeker stelt dat verweerder zelf over informatie beschikte waarmee onvoldoende rekening werd gehouden. In het Cedoca-verslag in het dossier worden feiten van juli 2009 en februari 2010 vermeld. Verzoeker verwijst naar de verklaringen van zijn broer V. tijdens diens gehoor en naar zijn eigen verklaringen en stelt dat het "zeer goed mogelijk" is dat de aanslagen waarover zij spraken deze zijn waarover het Cedoca-verslag handelt. De daders werden

blijkens dit verslag niet gevonden zodat er wellicht geen document bestaat waarin zijn naam aan deze aanslagen wordt gekoppeld. In elk geval moet het voordeel van de twijfel in geval van twijfel aan verzoeker worden toegekend, zeker nu vaststaat dat hij behoorde tot een verzetsbeweging en zijn verklaringen grotendeels plausibel en coherent zijn. Tussen de verklaringen van de familieleden zijn geen belangrijke tegenstrijdigheden te vinden en zijn verklaringen staan niet haaks op algemeen gekende feiten. Zij stemmen integendeel overeen met de informatie van verweerder.

Zelfs al hebben de aanslagen waaraan verzoeker deelnam niet plaatsgevonden, dan nog staat vast dat hij lid was van een illegale verzetsbeweging. Verzoeker citeert uit het jaarverslag van de RvV en stelt zich de vraag of het zuivere lidmaatschap van L.L. niet op zich een grond voor vervolging kan uitmaken. Uit het Cedoca-verslag in het dossier blijkt dat dergelijke Albanese verzetsbewegingen door de Servische autoriteiten als terroristen worden beschouwd en hij vreest als terrorist te zullen worden behandeld. Verzoeker haalt het adagium *'one persons terrorist is another persons freedom fighter'* aan. Door zichzelf en een deel van de bevolking wordt hij beschouwd als vrijheidsstrijder. Zijn beweging viseerde enkel militaire doelen. Verzoeker meent dat zijn lidmaatschap en het risico op vervolging dat hieruit voortvloeit in rekening moeten worden gebracht. Verweerder liet na dit te doen.

Verzoeker stelt dat hij samen met zijn vader en broers lid was van het UCPMB tijdens de oorlog en dat dit door verweerder niet wordt betwist. Hij citeert een aantal passages uit het Cedoca-verslag in het dossier en betoogt dat verweerder dit verkeerd begreep of hieraan een eigen interpretatie gaf. Het Cedoca-verslag stelt duidelijk dat ex-UCPMB strijders werden opgepakt en veroordeeld. Dat deze beschuldigd werden van gemeenrechtelijke feiten spreekt voor zich daar de Servische autoriteiten het verzet kwalificeren als illegaal wapenbezit, smokkel en terrorisme. Verweerder volgt volgens verzoeker eenzijdig de redenering van de Servische autoriteiten en is daardoor partijdig in de zaak waardoor de grote principes van het vluchtelingenrecht met de voeten worden getreden.

Inzake de brand in het huis van zijn oom geeft verzoeker aan dat hij en zijn familie uit de algehele context mochten afleiden dat deze moedwillig werd aangestoken. Hij verwijst naar zijn verklaringen en deze van zijn vier broers en naar het voormelde Handboek van UNHCR. Verzoeker acht het verwijt dat zijn verklaringen een blote bewering zijn in strijd met dit Handboek. Er is geen grond waarop het tegengestelde kan worden gesteund nu de familieleden gelijkaardige verklaringen aflegden en de algemene context zoals door hen weergegeven het verklaarde plausibel maakt.

Aangaande zijn problemen ingevolge zijn geloofsovertuiging haalt verzoeker een passage aan uit de *Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees* van UNHCR. Discriminatie kan een grond zijn voor de toekenning van een beschermingsstatus indien verzoekers fundamentele mensenrechten ernstig worden ingeperkt. Verzoeker verklaarde dat zijn geloofsovertuiging hem bepaalde rechten ontnam. Ook al zijn deze verklaringen niet van die aard dat gesproken kan worden over een vervolging, dan nog is dit gegeven een deel van het geheel van de problemen die hij en zijn familie kenden. Verweerder laat na dit deel te beschouwen in het geheel van de problemen.

Verzoeker haalt verder een aantal nieuwe gebeurtenissen aan in het verzoekschrift. Recent werd door L.L. in mei een aanslag gepleegd op een post van de gendarmerie in Dobrosin. Deze aanslag werd door L.L. opgeëist. Verzoeker legde zijn attest van lidmaatschap neer van deze beweging, die werd opgericht door zijn broers. Hij verklaarde zelf te hebben deelgenomen aan de acties van L.L. Zijn broer V. is ondertussen teruggekeerd naar Servië om het verzet tegen de autoriteiten verder te zetten, hetgeen blijkt uit het gegeven dat deze het document van L.L. waarin de aanslag werd opgeëist ondertekende. De aanslag werd besproken in de media en de reactie van de Servische autoriteiten was duidelijk. Deze zullen niet stilzitten en er zijn reeds arrestaties gebeurd ten aanzien van verdachte etnische Albanezen. Deze nieuwe gebeurtenissen spelen een belangrijke rol nu de Servische autoriteiten waarschijnlijk op zoek zijn naar de daders van de aanslag. Gezien verzoeker lid is van L.L. en reeds deelnam aan acties riskeert hij te worden gevisieerd bij een terugkeer indien zijn lidmaatschap bekend zou raken.

Verzoeker citeert artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, verwijst naar het voorgaande en benadrukt dat zijn asielrelaas uit meerdere componenten bestaat die samengenomen een gegronde vrees uitmaken. Tevens verwijst hij nogmaals naar het voormelde Handboek van UNHCR en betoogt hij dat hij tijdens het gehoor aantoonde dat hij overeenkomstig artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet een oprechte inspanning leverde om zijn aanvraag te staven en alle relevante elementen voor te leggen, alsmede dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De vluchtelingenstatus kan dan ook worden toegekend.

Verzoeker stelt dat hij minstens aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus zoals opgenomen in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij citeert dit artikel en stelt dat vooral punt b), waarvan de inhoud grotendeels overeenkomt met de bescherming geboden door artikel 3 EVRM, van belang is. Verzoeker verwijst andermaal naar zijn activiteiten voor het UCPMB en voor L.L. Hij herhaalt dat uit het Cedoca-verslag blijkt dat Albanese verzetsbewegingen als terroristen worden beschouwd door de Servische autoriteiten. Voorts herhaalt hij het adagium: *'one persons terrorist is another persons freedom fighter'* en betoogt hij opnieuw dat hij door zichzelf en een deel van de bevolking wordt beschouwd als vrijheidsstrijder, alsmede dat L.L. enkel militaire doelen viseerde. De beweging pleegde onlangs een aanslag tegen een post van de gendarme en de Servische autoriteiten verklaarden te zullen reageren.

3.1.2. Verzoeker voegt ter staving van de aangehaalde nieuwe feiten een aantal documenten van L.L. en een aantal krantenknipsels omtrent de door deze beweging gepleegde aanslag bij het verzoekschrift.

3.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker, ter vervanging van de eerder aan de RvV opgestuurde stukken, een aantal stukken neer waaruit blijkt dat L.L. onder leiding van zijn broers V. en S. in mei en juni 2012 een aantal aanslagen heeft gepleegd en opgeëist. Tevens wordt een krantenknipsel bijgebracht inzake de algemene situatie in zijn regio van herkomst (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk *"algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"* hij benevens de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht geschonden acht, zodat voormelde schending niet dienstig wordt aangevoerd.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.5. Verzoeker laat de bestreden motivering inzake zowel de door hem aangehaalde bloedwraak als de beweerde bedreigingen vanwege zijn oom M. en Serviërs volledig ongemoeid. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ingevolge zijn religie. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij in Servië persoonlijk geen ernstige problemen kende omwille van zijn religie. Hij vermeldde slechts dat hij op school en op straat zou zijn aangesproken en soms werd beledigd omwille van zijn religie, doch deze problemen weerhielden hem er niet van om zijn middelbare school in Servië af te maken en de aangehaalde beledigingen zijn onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een risico op vervolging of ernstige schade (administratief dossier, stuk 4, p.4, 6-7, 16, 18). Verzoeker erkent dit overigens uitdrukkelijk in onderhavig verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.10).

Dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst ingevolge zijn voormalige activiteiten voor het UCPMB dreigt te worden gevisieerd door de Servische autoriteiten kan evenmin worden aangenomen. Er zijn geen aanwijzingen waaruit blijkt dat verzoeker op heden nog problemen zou ondervinden ingevolge zijn verklaarde activiteiten of deze van zijn familieleden voor het UCPMB. Vooreerst waren verzoekers persoonlijke activiteiten voor het UCPMB eerder beperkt en van logistieke aard en gaf hij duidelijk aan zelf niet als strijder te hebben deelgenomen aan de oorlog (administratief dossier, stuk 4, p.7-8). Uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 19) blijkt voorts weliswaar dat na 2002 wel strafrechtelijke vervolging werd ingesteld tegen een aantal ex-UCPMB leden, zoals verzoeker met recht aanstipt en zoals tevens blijkt uit het ter terechtzitting neergelegde krantenartikel (rechtsplegingsdossier, stuk 11), doch uit de voormelde informatie blijkt tevens dat deze personen werden beschuldigd van criminele feiten, terrorisme, oorlogsmisdaden en illegaal wapenbezit. Verzoeker maakt, te meer gelet op zijn eerder beperkte activiteiten tijdens de oorlog, niet aannemelijk dat hij van dergelijke feiten dreigt te worden beschuldigd. Uit de voormelde informatie blijkt bovendien dat geen enkele ex-strijder van het UCPMB sedert de afkondiging van de amnestiewet van 2002 ooit werd veroordeeld louter wegens zijn gewezen lidmaatschap van het UCPMB en verzoeker haalde geen concrete feiten of elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij ingevolge zijn loutere lidmaatschap van het UCPMB of dat van zijn familieleden op heden riskeert te worden gevisieerd door de autoriteiten.

Verzoekers verklaring dat de brand in het huis van zijn oom zou zijn gesticht door de Servische politie betreft verder een blote bewering. Hij kan deze op generlei wijze hardmaken en haalde geen objectieve en concrete gegevens aan waaruit dit zou kunnen worden afgeleid. Verzoeker leidde het voorgaande immers af uit het loutere gegeven dat de brandweer pas laat ter plaatse kwam en het vuur niet kon blussen (administratief dossier, stuk 4, p.13), hetgeen door tal van andere factoren te verklaren kan zijn en geenszins wijst op kwaad opzet. Dat zijn familieleden over deze brand gelijklopende verklaringen aflegden doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Hoe dan ook dateert dit incident reeds van 2003 zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat dit de aanleiding vormde voor verzoeker om zijn land van herkomst te verlaten.

Verzoeker beweerde voorts ingevolge problemen met twee families en naar aanleiding van een klacht door N.H. een arrestatiebevel op zijn naam te hebben ontvangen doch aan deze verklaring kan geen geloof worden gehecht. In de vragenlijst gaf hij duidelijk aan: *"In 2005 heb ik een arrestatiebrief thuis ontvangen"* (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS beweerde hij echter, in strijd met zijn eerdere verklaring in de vragenlijst, dat het kwestieuze arrestatiebevel slechts in 2006 werd uitgevaardigd. Bovendien stelde hij dat hij dit zelf niet kreeg doch dat de politie dit in handen hield en het hem mondeling meedeelde. Voorts bleek verzoeker niet op de hoogte van de precieze inhoud van dit arrestatiebevel daar waar hij niet kon aangeven waarvan hij werd beschuldigd. Bovendien is het manifest ongeloofwaardig dat de Servische politie verder geen gevolg zou hebben gegeven aan het arrestatiebevel, en dit louter en alleen omdat verzoeker weigerde mee te gaan en zei niets te hebben misdaan (administratief dossier, stuk 4, p.15-16). Verzoeker laat bovendien de terecht vaststelling onverlet dat zijn broer V., in tegenstelling tot hem, in het kader van deze problemen geen melding maakte van een aanval door een groep van twintig tot dertig personen.

Verzoeker maakte verder in de vragenlijst melding van problemen tussen zijn oom, die in Zwitserland woonde, en zijn vader en broer doch uit zijn verklaringen blijkt niet dat hij hierdoor persoonlijk ernstige problemen zou hebben ondervonden of enige vrees zou dienen te koesteren. In de vragenlijst stelde hij immers slechts dat zijn oom hem, wanneer deze op vakantie kwam, mondeling bedreigde (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.2-3). Bij het CGVS maakte verzoeker nergens nog enige melding van

persoonlijke problemen ingevolge het conflict tussen zijn nonkel en zijn vader en broers in 2006 en formuleerde hij evenmin enige vrees in dit kader (administratief dossier, stuk 4, p.3, 21). Ook in onderhavig verzoekschrift maakt hij van zulke problemen of vrees geen melding.

Aan verzoeker beweerde lidmaatschap van L.L. voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst in oktober 2010 kan geen geloof worden gehecht. De neergelegde lidkaart op zijn naam werd, nog daargelaten dat deze werd opgemaakt door zijn broer V., hetgeen de objectieve bewijswaarde van dit stuk ondergraaft, immers slechts uitgereikt in 2011, hetzij geruime tijd na zijn vertrek uit zijn land van herkomst (administratief dossier, stuk 18: documenten). Daarenboven maakte verzoeker in de vragenlijst nergens ook maar enige melding van het feit dat hij lid zou zijn geweest van L.L., activiteiten zou hebben gevoerd voor deze organisatie of ingevolge hiervan enige vrees diende te koesteren (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die aanvoert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn asielrelaas zou hebben vermeld als het behoren tot L.L., het plegen van een aanslag voor deze organisatie en de ingevolge hiervan gekoesterde vrees. Daarenboven liet hij niet enkel na dit alles te vermelden doch ontkende hij tevens uitdrukkelijk dat hij in zijn land van herkomst lid was of activiteiten voerde voor enige organisatie (*ibid.*, p.2). Het voormelde klemmt nog des te meer daar verzoekers verklaringen over L.L. niet kunnen worden gerijmd met de verklaringen van zijn broer V., nochtans de voorzitter van deze organisatie, noch met de verklaringen van zijn vader. Verzoeker verklaarde immers dat L.L. ongeveer 50 leden telde, dat L.L. opereerde van uit Preshevo en dat ook zijn vader lid was van deze organisatie (administratief dossier, stuk 4, p.10). V. verklaarde echter dat de organisatie ongeveer 100 leden had en dat de zetel van L.L. zich in Prishtina bevond (administratief dossier, stuk 19: landeninformatie, gehoorverslag J.V. van 31 augustus 2011, p.9) en uit de verklaringen van verzoekers vader blijkt dat deze laatste in Servië geen lid was van L.L. en zelfs niet op de hoogte was omtrent deze organisatie (*ibid.*, gehoorverslag J.D. van 28 oktober 2011, p.8-9).

Verzoeker toont bovendien de aanslagen die L.L. voorafgaand aan zijn vertrek zou hebben gepleegd niet aan en maakte deze evenmin aannemelijk. Vooreerst brengt verzoeker ter staving hiervan niet het minste begin van bewijs bij, en dit ondanks dat hierover volgens zijn broer V. verschillende krantenartikels werden gepubliceerd in verscheidene kranten (administratief dossier, stuk 19: landeninformatie, gehoorverslag J.V. van 31 augustus 2011, p.12). Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat ook de diensten van het CGVS hierover geen informatie konden vinden. Verzoeker laat in dit kader de terechte vaststelling ongemoeid dat zowel hijzelf als zijn broers over de beweerde activiteiten van L.L. nauwelijks verifieerbare feiten naar voren brachten. Zowel verzoekers broer V., nochtans de voorzitter van L.L. (*ibid.*, p.11-12), als verzoeker (administratief dossier, stuk 4, p.8-9) legden dermate vage verklaringen af omtrent de beweerde aanslagen in 2003, 2009 en 2010 dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. De geloofwaardigheid van zowel de beweerde aanslag waarbij verzoekers broer V. betrokken was in de zomer van 2009 als de vermeende aanslag die verzoeker en zijn broer L. zouden hebben gepleegd in februari 2010 wordt daarenboven op ernstige wijze verder ondermijnd doordat verzoeker in onderhavig verzoekschrift laat uitschijnen dat dit de aanslagen zouden zijn die worden vermeld in het Cedoca-verslag in het administratief dossier. De omschrijving van de aanslagen in het Cedoca-verslag kan immers in het geheel niet worden gerijmd met de verklaringen van verzoeker en zijn broer V. omtrent de door hen gepleegde aanslagen. Uit dit Cedoca-verslag blijkt dat de hierin vermelde aanslagen in de zomer van 2009 gericht waren tegen een patrouille van de gendarmerie in het dorp Lucane en tegen een residentieel gebouw in de buurt van het treinstation in Preshevo, alsmede dat de hierin vermelde aanslag in februari 2010 gebeurde door het plaatsen van een bom onder de officiële politiewagen van een Albanese agent van de Multi-etnische politie. Deze bom is ook daadwerkelijk ontploft (administratief dossier, stuk 19: landeninformatie, Cedoca-verslag, p.29-31). Verzoekers broer V. verklaarde echter dat de aanslag die hij pleegde in de zomer van 2009 was gericht tegen een militaire kazerne in het dorp Ranatoc en dat de door verzoeker gepleegde aanslag in februari 2010 plaatsvond "*niet ver van Preshevo (...) op een militaire basis*" en mislukte (*ibid.*, gehoorverslag J.V. van 31 augustus 2011, p.11-12). Ook verzoeker beweerde dat de aanslag in de zomer van 2009 werd gepleegd tegen een Servische legerbasis in het dorp Ranatoc, stelde dat hij bij de aanslag in februari 2010 een granaat wierp tijdens een militaire rekrutering en verklaarde dat deze granaat niet ontplofte en dat de aanslag bijgevolg mislukte (administratief dossier, stuk 4, p.8-9).

Gelet op het voormelde kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde poging tot arrestatie van verzoeker en zijn broer V., te meer daar verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. In de vragenlijst situeerde hij dit voorval immers twee maanden voor zijn definitieve vertrek uit zijn land van herkomst (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.2), terwijl hij deze bij het CGVS situeerde ongeveer één maand voor zijn vertrek (administratief dossier, stuk 4, p.20).

Het voorgaande klemt nog des te meer daar zowel de door verzoeker geschetste gang van zaken als verzoekers houding en deze van de Servische autoriteiten gedurende de jaren voorafgaand aan zijn vertrek in het geheel niet verenigbaar zijn met de beweerde vrees voor vervolging ten aanzien van deze autoriteiten en in zijn land van herkomst. Zo legde verzoeker een identiteitskaart en een paspoort neer, door de Servische autoriteiten uitgereikt op 11 maart 2009 en 2 februari 2010 (administratief dossier, stuk 18: documenten). Hij ging deze documenten zelf afhalen en kende bij het bekomen hiervan geen problemen (administratief dossier, stuk 4, p.13). Niet alleen ondermijnt het feit dat verzoeker zich tot de Servische autoriteiten richtte om identiteitsdocumenten te bekomen op fundamentele wijze zijn beweerde vrees jegens deze autoriteiten maar tevens is het in het geheel niet aannemelijk dat de Servische autoriteiten, indien verzoeker daadwerkelijk in de negatieve aandacht stond van deze autoriteiten, hem probleemloos een identiteitskaart en een paspoort zouden uitreiken. Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij tot aan zijn vertrek uit Servië in oktober 2010 in Preshevo in Servië gedomicilieerd bleef, dat hij tot aan zijn vertrek heen en weer pendelde tussen Prishtina en Preshevo en dat hij dan twee tot drie weken in Preshevo bleef (*ibid.*, p.4-5). Dat verzoeker ondanks de aangehaalde feiten en indien hij daadwerkelijk de Servische autoriteiten vreesde, zou blijven pendelen tussen Prishtina en Preshevo is geheel onaannemelijk. Daarenboven verliet hij vervolgens het land op legale wijze en gebruik makend van zijn eigen paspoort (administratief dossier, stuk 15, verklaring, nr.33-34), hetgeen andermaal onverenigbaar is met zijn verklaarde vrees.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geenszins kan worden aangenomen dat verzoeker zijn land van herkomst zou hebben verlaten ingevolge een gegronde vrees voor vervolging. De documenten in het administratief dossier (stuk 18: documenten) vermogen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, niet aan deze conclusie afbreuk te doen.

Wat betreft de nieuwe feiten zoals aangebracht in het kader van onderhavige beroepsprocedure, meer bepaald de onder de leiding van verzoekers broers door L.L. gepleegde aanslagen in mei en juni 2012, dient te worden vastgesteld dat verzoeker, te meer gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn betrokkenheid bij en de activiteiten van L.L. voorafgaand aan zijn vertrek uit Servië, niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij omwille van deze aanslagen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt te zullen worden geïdendeerd door de Servische autoriteiten. Te dezen dient te worden opgemerkt dat een (opsporings)onderzoek door de autoriteiten naar aanslagen op politiemannen niet aanzien kan worden als een vluchtelingenrechtelijke vervolging. Evenmin brengt hij concrete feiten, elementen of informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij louter ingevolge de familiale band met zijn broers V. en S. of ingevolge zijn lidmaatschap sedert 2011 van L.L. door de Servische autoriteiten dreigt te zullen worden geïdendeerd. Uit het Cedoca-verslag in het administratief dossier kan dit ook niet worden afgeleid. Zelfs indien hij bij een terugkeer over de recente aanslagen, de familieband met zijn broers en/of zijn lidmaatschap van L.L. zou worden geïnterpelleerd, dan nog dient te worden aangenomen dat verzoeker zichzelf op eenvoudige wijze kan vrijpleiten van enige betrokkenheid bij de door L.L. gepleegde aanslagen of eventuele andere activiteiten van deze beweging aangezien hij zich in België bevond wanneer deze aanslagen en activiteiten plaatsvonden en hij bij machte is om dit op eenvoudige wijze aan te tonen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.6. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 3.2.5. gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen,

niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS